

DECIZIE

03 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Tamara-Chișca Doneva
Sveatoslav Moldovan
Iurie Bejenaru
Ion Druță
Mariana Pitic

examinînd recursul declarate de către avocatul Berezovschi Adrian în interesele Întreprinderii Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 din Chișinău,

în pricina civilă la cererea introductivă depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” cu privire la intentarea procesului de insolabilitate față de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 din Chișinău,

împotriva hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2016 prin care a fost admisă cererea introductivă depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, constată insolabilitatea debitorului Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 din Chișinău și intentat procesul de insolabilitate față de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 din Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 25 aprilie 2016, SA „Termoelectrica” a depus cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolabilitate față de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 din Chișinău (în continuare ÎMGFL nr. 19).

În motivarea cererii introductive a invocat că în temeiul contractului de livrare-utilizare a energiei termice în apă caldă nr. 6019 din 02 octombrie 2006, încheiat între SA „Termoelectrica” (succesor în drepturi a SA „Termocom”) în calitate de furnizor, și ÎMGFL nr. 19 în calitate de consumator, ÎMGFL nr. 19 și-a asumat obligația de a achita lunar energia termică furnizată la obiectele aflate în administrarea operativă.

Astfel, în perioada valabilității contractului, consumatorul și-a neglijat obligațiunile contractuale stabilite de către părți, încălcînd prevederile pct. 4.2 al contractului nr. 6019 din 02 octombrie 2006, care statuează că conturile de plată recepționate, urmează a fi achitate de către consumator pînă la data de 30 a lunii următoare.

Menționează creditorul că, drept confirmare a faptului, că debitorul este permanent în întârziere la plata consumului de energie termică, servesc facturile fiscale primite la evidență și contrasemnate de ÎMGFL nr. 19, și anume facturile seria TC nr. 0159731 din 31 ianuarie 2015, nr. 0162738 din 28 februarie 2015, nr. 0165734

din 31 martie 2015, nr. 0168595 din 30 aprilie 2015, nr. 0170293 din 31 mai 2015, nr. 0170963 din 30 iunie 2015, nr. 0171598 din 31 iulie 2015, nr. 6019 din 02 octombrie 2006, nr. 0172179 din 31 august 2015, nr. 0172755 din 30 septembrie 2015, nr. 0172979 din 31 octombrie 2015, nr. 0176162 din 30 noiembrie 2015, nr. 0178724 din 31 decembrie 2015, nr. 0182226 din 31 octombrie 2016, nr. 6019 din 02 octombrie 2006 și nr. 0185312 din 29 februarie 2016.

Indică că la situația din 28 martie 2016, datoria acumulată de ÎMGFL nr. 19 la servicii de termoficare prestate de SA „Termoelectrica”, constituie suma de 34 602 572,00 lei și este recunoscută de către debitor prin contrasemnarea Extrasului de Cont din 01 ianuarie 2016, cât și a tranzacției nr. 6019 din 12 octombrie 2015, potrivit căreia ÎMGFL nr. 19, recunoaște creanța și se obligă să o achite datoria până la data de 31 decembrie 2015, obligație care însă nu a fost executată, deși, potrivit art. 572 alin.(2) Cod civil, obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Mai mult decât atât, invocă că cuantumul datoriei s-a majorat din contul consumului curent neachitat pe perioada sezonului de încălzire 2015-2016.

Totodată, indică SA „Termoelectrica” că neexecutarea de către ÎMGFL nr. 19 a obligațiilor de plată integral și la timp pentru serviciile de termoficare prestate, afectează capacitatea financiară a SA „Termoelectrica” care urmare a creanței neachitate de ÎMGFL nr. 19, nu-și poate executa obligațiile de plată față de furnizorul de gaze naturale SA „Moldovagaz”, având toate conturile bancare sechestrate, prin instituirea măsurilor de asigurare a executării în baza încheierilor executorului judecătoresc A. Chiosa nr.005- 04/13 din 13 noiembrie 2013, nr. 005-303/13 din 09 aprilie 2014 și nr. 005-303/13 din 14 noiembrie 2014, ca urmare a înaintării spre executare a documentelor executorii, prin care s-a dispus încasarea silită a datoriilor pentru gazele naturale livrate.

Invocă creditorul că, datoria exorbitantă formată în perioadele de încălzire precedente în raport cu neachitarea în termen a consumului curent, denotă insolvabilitatea certă a debitorului ce persistă în cadrul ÎMGFL nr. 19, or debitorul nu are capacitate pecuniară de achitare integrală a datoriilor acumulate și generează acumularea perpetuă a datoriilor - temei special de intentare a procesului de insolvabilitate, ce se manifestă în supraîndatorarea debitorului.

Menționează SA „Termoelectrica” că intenționând soluționarea litigiului pe cale extrajudiciară a solicitat debitorului ÎMGFL nr. 19 executarea obligațiilor contractuale și a acordat un termen rezonabil pentru acesta.

Astfel, în temeiul prevederilor art. 19 alin. (2) al Legii insolvabilității nr. 149/2012, a expediat debitorului prin intermediul oficiului poștal Notificarea nr. 79/1904 din 04 aprilie 2016, cu cerința de a achita în termen de 7 zile datoria integral, comunicându-i, totodată, că în caz contrar v-a înainta cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate, însă notificarea a fost lăsată fără răspuns.

În context, invocând prevederile art. art. 9, 10 și 12 al Legii insolvabilității nr.149 din 29 iunie 2012, care reglementează cererea introductivă, temeiurile de intentare a procesului de insolvabilitate, și dreptul de a depune cerere introductivă, menționează SA „Termoelectrica” că la caz se atestă existența temeiului general de intentare a procesului de insolvabilitate și anume supraîndatorarea debitorului.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 10, 18, 19, 20 21 al Legii insolvabilității.

Solicită, admiterea cererii spre examinare, constatarea insolvabilității ÎMGFL nr. 19 și intentarea procesului de insolvabilitate în privința ÎMGFL nr. 19 cu determinarea ulterioară a posibilității unui plan de restructurare. Totodată, solicită aplicarea măsurilor de asigurare prevăzute de art. 24 alin. (1) și (4) al Legii insolvabilității, inclusiv prin aplicarea sechestrului asupra patrimoniului și mijloacelor bănești de pe conturile bancare ale creditorului și interzicerea debitorului să administreze bunurile, punerea pe seama debitorului a cheltuielilor de insolvabilitate și numirea în calitate de administrator al procesului de insolvabilitate pe administratorul autorizat Muntean Oleg, deținătorul autorizației pentru activitate nr. 30 din 14 ianuarie 2015.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de SA „Termoelectrica” privind declararea insolvabilității ÎMGFL nr. 19, iar în scopul prevenirii modificării stării în care se aflau bunurile în perioada de până la intentarea procedurii de insolvabilitate fiind aplicate măsurile de asigurare necesare, inclusiv, fiind desemnat în funcție de administrator provizoriu al ÎMGFL nr. 19, Munteanu Oleg.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2016 a fost admisă cererea introductivă depusă de SA „Termoelectrica” fiind constatată insolvabilitatea ÎMGFL nr. 19 și intentat procesul de insolvabilitate față de ÎMGFL nr. 19, iar în calitate de administrator al insolvabilității ÎMGFL nr. 19 fiind desemnat Munteanu Oleg, deținător al autorizației nr. 30 din 14 ianuarie 2015. Totodată, a fost obligat administratorul Muntean Oleg să notifice creditorii ÎMGFL nr. 19 despre înregistrarea cererilor de validare a creanțelor în vederea întocmirii tabelului definitiv al creanțelor în termen de cel mult 45 zile de intentarea procesului, adică până 06 iulie 2016, să facă un apel special în adresa creditorilor garantați cu propunerea de a preciza bunurile asupra cărora dețin un drept preferențial și să verifice, să întocmească și să prezinte instanței nu mai târziu de data de 08 iulie 2016, tabelul definitiv al creanțelor și s-a stabilit ședința de validare a creanțelor și prima adunare de raportare pentru data de 11 iulie 2016 ora 15.30.

La 15 iunie 2016, ÎMGFL nr. 19 a declarat recurs împotriva hotărîrii instanței de insolvabilitate, solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrii contestate cu emiterea unei noi hotărîri prin care cererea introductivă să fie respinsă, iar grevările și măsurile de asigurare aplicate prin hotărîrea primei instanțe să fie anulate.

În motivarea recursului a invocat că reieșind din prevederile art. 10 alin. (2) din Legea insolvabilității, în temeiul căruia a fost înaintată cererea introductivă temeiul general de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în incapacitatea de plată a debitorului, iar conform doctrinei și normelor stabilite în art. 10 alin. (3) din aceeași Lege temeiul special de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în supraîndatorarea debitorului în cazul în care acesta este persoană juridică responsabilă de creanțele creditorilor în limitele patrimoniului său.

Prin urmare, menționează că la caz SA „Termoelectrica” nu a demonstrat incapacitatea de plată și supraîndatorarea debitorului, iar contractul de livrare-utilizare a energiei termice și apă caldă nr. 6019 din 02 octombrie 2006 și tranzacția de împăcare încheiată la data de 12 octombrie 2015 în privința sumei de 28 453703,37 lei, în lipsa altor acte din care ar rezulta datoria, nu demonstrează existența unei creanțe certe, lichide și exigibile ce ar întruni condițiile intentării procesului de insolvabilitate prevăzute de Legea nr. 149.

Insistă că creditorul nu a demonstrat că debitorul nu dispune de surse financiare, fapt ce ar permite stabilirea incapacității de achitare a datoriilor și nu a prezentat lista subconsumatorilor care, de altfel, au nemijlocit obligația de achitare.

Respectiv, consideră recurentul că la baza adoptării hotărârii instanței de insolvabilitate a stat cererea introductivă care poartă un caracter ilegal și neîntemeiat și are drept scop prejudicierea întreprinderii.

De asemenea, indică recurentul că instanța de insolvabilitate urma să ia în considerație art. 19 alin. (1) și (2) din Legea insolvabilității nr. 149 care stabilește notificarea prealabilă, și din conținutul căruia este evident că pentru intentarea unui proces de insolvabilitate sau examinarea unei eventuale cereri introductive de intentare a procesului de insolvabilitate este necesar existența unui act juridic ce ar stabili o creanță certă, lichidă și exigibilă, fapt ce la materialele cauzei nu este.

Pe când, contractul nr.6019 din 02 octombrie 2006, tranzacția nr. 6019 din 12 octombrie 2015 și la facturile fiscale la care face referire creditorul, nu întrunesc condițiile art. 19 și 20 al Legii insolvabilității, și respectiv, nu reprezintă în sine o decizie în sensul art. 20 din Legea nr. 149 prin care s-a constatat existența unei creanțe certă, lichidă și exigibilă.

Totodată, menționează că în conformitate cu pct. 5.1.12 și pct. 5.1.13 din contractul nr. 6019 din 02 octombrie 2006, debitorul are obligația să asigure plata la timp de către subconsumatori și să aplice față de aceștia măsuri de influență pentru plata întârziată a facturilor, precum și să prezinte creditorului o dare de seamă care reflectă cauzele neachitării sau achitării insuficiente a consumului de energie termică.

Prin urmare, relatează că achitarea datoriilor specificate este pe seama subconsumatorilor și nu pe seama debitorului, ultimul avînd calitatea de intermediar în respectivele raporturi juridice.

Astfel, consideră că hotărîrea instanței de insolvabilitate cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de ÎMGFL nr. 19 nu are un suport juridic și factual, și rezultă din aprecierea eronată a faptelor în cadrul examinării cererii introductive, cu atît mai mult cu cît potrivit pct. 3 din tranzacția nr. 6019 din 12 octombrie 2015, debitorul se obligă să concluzeze cu creditorul în vederea încasării datoriilor de la subconsumatori.

În context invocînd prevederile art. 20 alin. (2) din Legea insolvabilității, insistă că cererea introductivă depusă de SA „Termoelectrica” nu întrunește condițiile prevăzute de art. 10 alin. 1 și 2, art. 19 și art. 20 alin. 2 din Legea insolvabilității nr. 149 și urmează să fie restituită sau dacă a fost admisă spre examinare să fie scoasă de per rol.

Iar, susținînd că argumentele creditorului precum că datoria debitorului denotă insolvabilitatea lui nu pot fi puse la baza unei hotărîri de intentarea procesului de insolvabilitate, este de părerea că prin prisma art. 28 alin. (3) din Legea insolvabilității instanța de insolvabilitate în urma examinării referinței urma să constate că debitorul nu este în stare de insolvabilitate, și să respingă cererea introductivă.

În conformitate cu art. 429 alin. (1) Codul de procedură civilă, pot fi atacate cu recurs deciziile pronunțate de curțile de apel în calitatea lor de instanțe de apel, cît și hotărîrile pronunțate de curțile de apel în procedura de insolvabilitate.

Conform art. 8 alin. (1) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, hotărîrile și încheierile instanței de insolvabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de

15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul, ÎMGFL nr. 19, reprezentat de avocatul Berezovschi Adrian s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 15 iunie 2016 împotriva hotărârii primei instanței din 06 iunie 2016, în termen (f. d. 190-192).

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile neîntemeiate și care urmează a fi respinse cu menținerea hotărârii primei instanțe din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Din suportul probatoriu prezent la materialele pricinii rezultă că la 25 aprilie 2016 SA „Termoelectrica” a depus cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvență față de ÎMGFL nr. 19 din Chișinău (f.d. 3-6 Vol. I).

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016 a fost admisă spre examinare cererea introductivă a creditorului SA „Termoelectrica” cu privire la intentarea procesului de insolvență față de ÎMGFL nr. 19 din Chișinău, fiind dispusă aplicarea măsurilor de asigurare față de ÎMGFL nr. 19 din Chișinău în scopul prevenirii modificării stării bunurilor debitorului în perioada de până la intentarea stării de insolvență și numit Munteanu Oleg, deținător al autorizației nr. 30 din 14 ianuarie 2015, în calitate de administrator provizoriu al ÎMGFL nr. 19 (f.d. 60).

Ca urmare, prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2016, a fost admisă cererea introductivă depusă de SA „Termoelectrica”, fiind constată insolvența ÎMGFL nr. 19 și intentat procesul de insolvență față de ÎMGFL nr. 19, iar în calitate de administrator al insolvenței ÎMGFL nr. 19, fiind desemnat Munteanu Oleg, care deține autorizația nr. 30 din 14 ianuarie 2015. Totodată, a fost obligat administratorul Munteanu Oleg să notifice creditorii ÎMGFL nr. 19 despre înregistrarea cererilor de validare a creanțelor în vederea întocmirii tabelului definitiv al creanțelor în termen de cel mult 45 zile de la intentarea procesului, adică până 06 iulie 2016, să facă un apel special în adresa creditorilor garantați cu propunerea de a preciza bunurile asupra cărora dețin un drept preferențial și să verifice, să întocmească și să prezinte instanței nu mai târziu de data de 08 iulie 2016, tabelul definitiv al creanțelor și s-a stabilit ședința de validare a creanțelor și prima adunare de raportare pentru data de 11 iulie 2016 ora 15.30 (f.d. 185-188).

Instanța de recurs constată că fiind investită cu judecarea pricinii în cauză, Curtea de Apel Chișinău constatând și elucidând pe deplin circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea justă a pricinii, în coroborare cu prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, temeinic a ajuns la concluzia admiterii cererii introductive și constatării insolvenței debitorului ÎMGFL nr. 19 mun. Chișinău, pe motivul incapacității debitorului de plată a datoriilor creditoriale acumulate.

În susținerea opiniei enunțate instanța de recurs reține art. 1 alin. (1) și (2) din Legea insolvenței, care stabilește că scopul prezentei legi este instituirea cadrului juridic privind stabilirea unei proceduri colective pentru satisfacerea creanțelor creditorilor din contul patrimoniului debitorului prin aplicarea față de acesta a

procedurii de restructurare sau a procedurii falimentului și prin distribuirea produsului finit. Prezenta lege este aplicabilă persoanelor juridice, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare, întreprinzătorilor individuali, inclusiv titularilor de patentă de întreprinzător, societăților de asigurări, fondurilor de investiții, companiilor fiduciare, organizațiilor necomerciale, înregistrate în Republica Moldova în modul stabilit. Prezenta lege nu se aplică băncilor.

În conformitate cu pct. 1, 15 din Regulamentul-model al întreprinderii municipale aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 387 din 06 iunie 1994, modificat și completat ulterior prin Hotărârea Guvernului nr. 549 din 09 iulie 2014, întreprinderea municipală este agentul economic cu personalitate juridică, constituit de către una sau mai multe unități administrativ-teritoriale, dotat în exclusivitate cu bunuri proprietate a unității/unităților administrativ-teritoriale fondatoare, care, prin utilizarea lor judicioasă, produce anumite tipuri de mărfuri (producție), execută lucrări sau prestează servicii, necesare pentru satisfacerea cerințelor fondatorului/fondatorilor (ale unității/unităților administrativ-teritoriale fondatoare). Pentru obligațiile sale întreprinderea poartă răspundere cu întreg patrimoniul său. Fondatorul nu poartă răspundere pentru obligațiile întreprinderii, iar întreprinderea nu este răspunzătoare pentru obligațiile fondatorului.

Analizând situația din speță prin prisma normelor citate, instanța de recurs constată că Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 mun. Chișinău a fost înregistrată în Registrul de Stat al persoanelor juridice pe lângă Camera Înregistrării de Stat la data de 18 iunie 1997, cu numărul de identificare de stat și codul fiscal 1002600001992, genul principal de activitate al întreprinderii fiind închirierea bunurilor imobiliare proprii, comerțul cu ridicata al aparatelor electrice de uz casnic și aparatelor radio, construcții inginerești, și intermediari pentru cumpărarea, vânzarea, schimbul și închirierea locuințelor și altor bunuri imobiliare cu destinație neproductivă (f.d. 46).

La caz, independent de acest aspect este evident că Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 mun. Chișinău este agent economic independent cu drepturi de persoană juridică, care poartă răspundere pentru obligațiunile sale cu toate bunurile de care dispune

În conformitate cu dispoziția art. 9 din Legea insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolabilitate se intentează doar în temeiul unei cereri de intentare a procesului de insolabilitate (denumită în continuare cerere introductivă).

Conform art. 12 din aceeași Lege, dreptul de a depune cerere introductivă îl au: debitorul, creditorii, alte persoane indicate în prezenta lege.

Iar în conformitate cu prevederile art. 10 din Legea insolabilității, intentarea unui proces de insolabilitate presupune existența unui temei. Temeiul general de intentare a unui proces de insolabilitate constă în incapacitatea de plată a debitorului. Temeiul special de intentare a unui proces de insolabilitate constă în supraîndatorarea debitorului în cazul în care acesta este persoană juridică responsabilă de creanțele creditorilor în limitele patrimoniului său. În acest caz, la baza evaluării patrimoniului debitorului trebuie pusă continuarea activității lui dacă acest fapt este posibil.

În interpretarea corectă a normei enunțate este de înțeles că legiuitorul, pentru intentarea unui proces de insolabilitate, a prevăzut un temei general care constă în incapacitatea de plată a debitorului și care reprezintă o insuficiență a lichidităților, o absență a fondurilor bănești necesare pentru plata obligațiilor ajunse la scadență.

Temeiul general determină existența creanței ajunse la scadență, care trebuie să fie certă – neîndoielnică în sensul că asupra ei, să nu fie conturat un litigiu; lichidă – avînd un quantum precis determinat; exigibilă – a cărei executare creditorul poate s-o pretindă imediat.

La fel, în raport cu temeiul general, poate fi presupusă și/sau existența temeiului special – adică supraîndatorarea ce presupune un dezechilibru al patrimoniului prin existența unui pasiv patrimonial care depășește activul, adică să fie arătata un excedent al pasivelor față de active.

Tot aici se va remarca că starea de supraîndatorare presupune starea de imposibilitate stabilă și ireversibilă a persoanei juridice de a satisface deplin pretențiile creditorilor din activele rămase, ceea ce ar justifica intervenția justiției.

Astfel, după cum se constată la caz avînd în susținere prevederile normelor enunțate, creditorul „Termoelectirca” a depus cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolabilitate în privința debitorului Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 mun. Chișinău, drept motiv invocînd incapacitatea de plată a ultimei.

Potrivit art. 2 din Legea insolabilității, incapacitate de plată este situația financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea lui de a-și executa obligațiile pecuniare scadente, inclusiv obligațiile fiscale. Incapacitatea de plată este, de regulă, prezumată în cazul în care debitorul a încetat să efectueze plăți, iar supra-îndatorare este situația financiară a debitorului, a cărei răspundere este limitată prin lege la valoarea patrimoniului său, în care valoarea bunurilor nu mai acoperă obligațiile existente ale acestuia.

Dispoziția art. 18 alin. (1) din Legea insolabilității statuează precum că creditorul poate depune cerere introductivă dacă are un interes legitim în intentarea procesului de insolabilitate și își poate argumenta creanțele și temeiurile de intentare a procesului de insolabilitate.

În temeiul art. 11 din Legea insolabilității, componența și mărimea obligațiilor debitorului sînt cele existente la momentul depunerii cererii introductive, dacă legea nu prevede altfel.

La determinarea temeiurilor de insolabilitate se iau în calcul: a) mărimea obligațiilor pecuniare, inclusiv suma restanței la livrarea bunurilor, la prestarea serviciilor și la îndeplinirea lucrărilor care urmează a fi plătite de către debitor; b) mărimea datoriilor la credite, la împrumut, plus dobînda care urmează a fi achitată de către debitor; c) mărimea prejudiciilor care urmează a fi recuperate de la debitor; d) mărimea obligațiilor la bugetul public național prevăzute de lege.

La constatarea insolabilității debitorului nu se ia în calcul valoarea creanțelor constituite din: a) penalități și/sau din alte sancțiuni financiare aferente neexecutării obligațiilor; b) orice obligație de plată față de asociații (membrii, acționarii) debitorului.

Iar, în conformitate cu prevederile art. 34 alin. (1) și (3) din aceeași Lege, instanța de insolabilitate hotărăște, în baza aprecierii temeiului de insolabilitate și a faptelor constatate în cadrul examinării cererii introductive, asupra intentării procedurii de insolabilitate sau asupra respingerii cererii introductive.

Prin hotărîrea de intentare a procedurii de insolabilitate, instanța de insolabilitate dă apreciere concluziilor din raportul administratorului provizoriu, prevede mărimea revendicărilor asupra cărora obiecțiile debitorului și/sau ale

creditorilor au fost respinse ori considerate ca fiind întemeiate, desemnează administratorul insolvenței și instituie, după caz, comitetul creditorilor.

Iar, potrivit art. 136 alin. (1) din aceeași Lege, starea de insolvență a întreprinzătorului individual poate fi declarată de către instanța de insolvență la cererea debitorului sau a creditorului în privința obligațiilor pecuniare ajunse la scadență și nestinse în termen, legate atât de activitatea de întreprinzător a debitorului, cât și de activitățile cu caracter personal.

Analizând circumstanțele speței prin prisma normelor de drept invocate supra, instanța de recurs relevă că, instanța de insolvență întemeiat și corect a concluzionat că, în prezenta speță sunt întrunite condițiile legale pentru constatarea insolvenței debitorului ÎMGFL nr. 19 cu intentarea în privința acesteia a procesului de insolvență, deoarece debitorul este în imposibilitate de a satisface creanțele creditorilor, din care motiv față de ultima este necesar de a fi intentat procesul de insolvență, or, insolvența reprezintă situația financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea de a-și onora obligațiile de plată, constatată prin act judecătoresc de dispoziție – condiție ce se atestă în prezenta speță.

La acest segment, conform înscrisurilor din dosar se demonstrează că în temeiul contractului de livrare-utilizare a energiei termice în apă caldă nr. 6019 din 02 octombrie 2006, încheiat cu SA „Termoelectrica”, ÎMGF nr. 19 având calitatea de consumator nu și-a executat obligația de achitare lunară a energiei termice furnizate la obiectele aflate în administrare operativă, și a acumulat o datorie la serviciile de termoficare prestate de SA „Termoelectrica” care la situația din 28 martie 2016 constituie suma de 34 602 572 lei,

De altfel, datoria acumulată a fost recunoscută de către ÎMGFL nr. 19 prin contrasemnarea Extrasului din cont din 01 ianuarie 2016 și a Tranzacției nr. 6019 din 12 octombrie 2015, prin care debitorul s-a obligat pînă la data de 31 decembrie 2015 să achite creanța în mărime de 28 453 703,37 lei, obligație care însă nu a fost executată (f.d. 14).

Iar, din raportul prezentat de administratorul provizoriu Muntean Oleg, rezultă că urmare a analizei datelor prezentate, ce țin de situația economico-financiară a debitorului, a fost stabilit faptul imposibilității onorării de către debitor a obligațiilor sale față de creditori.

Or, datoria excesiv de mare formată în perioadele de încălzire precedente în raport cu neachitarea în termen a consumului curent denotă insolvența certă a debitorului ÎMGFL nr. 19, care nu are capacitatea pecuniară de achitare integrală a datoriilor acumulate și generează acumularea perpetuă a datoriilor, fapt ce constituie temei special de intentare a procesului de insolvență ce se manifestă prin supraîndatorarea debitorului.

Așadar, din datele prezentate de administratorul provizoriu rezultă că ÎMGFL nr. 19 deține bunuri în valoare de 27 592 lei și creanțe în mărime totală de 98 007,88 lei.

În același timp, ÎMGFL nr. 19 înregistrează datorii față de bugetul de stat în mărime de 56,47 lei, datorii față de SA „Termoelectrica” în mărime de 34 602 572 lei, datorii curente în mărime de 456 126 lei constituite din datorii comerciale, datorii față de personal, datorii privind asigurările sociale și medicale față de bugetul public și datorii pe termen lung în mărime de 690 350 lei.

Totodată, datoria înregistrată față de SA „Termoelectrica” în suma de 34 602 572 lei este scadentă, iar debitorul nu poate să o achite, respectiv ÎMGFL nr. 19 se află în incapacitatea de plată și este în supraîndatorare.

La acest segment este de menționat că, conform datelor din tabelului preliminar al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului, valoarea totală a creanțelor constituie 34 602 572 lei, iar bilanțului financiar al întreprinderii atestă că pentru anul 2015 debitorul a avut cheltuieli ce au depășit veniturile cu 84 319 lei (f.d. 71, 63-70).

Prin urmare, din constatările administratorului provizoriu rezultă cu certitudine că debitorul se află în incapacitatea de plată și nu dispune de posibilități ce ar permite acoperirea integrală a creanțelor creditorilor și readresarea situației economico-financiare a întreprinderii în afara procesului de insolabilitate, circumstanțe ce determină insolabilitatea creditorului.

În circumstanțele relatate instanța de recurs reține că instanța de insolabilitate justificat a reținut temeinicia cererii introductive, întrucât la caz s-a constatat contestabil incapacitatea de plată și supraîndatorarea debitorului, iar argumentele recurentului precum că creditorul nu a demonstrat incapacitatea de plată a debitorului și supraîndatorarea, sunt neîntemeiate și declarative, cu atât mai mult cu cât, debitorul nici nu a demonstrat prin probe contestabile lipsa supraîndatorării și posibilitatea economică reală de a-și exercita obligațiile existente în afara procedurii de insolabilitate în mărime deplină și în termenii stabiliți.

Față de cele precizate în capitolul anterior este absolut evident și nu necesită alte comentarii concluzia instanței de insolabilitate potrivit căreia starea debitorului se încadrează în limitele prevăzute de art. 10 alin.(2) al Legii insolabilității, fiind demonstrată incapacitatea de plată a debitorului, aspect ce atestă temeinicia și legalitatea hotărârii contestate.

Sub acest aspect, se constată a fi neîntemeiate argumentele recurentului cu referire la faptul că creditorul nu a prezentat careva acte ce ar confirma existența unei creanțe certe, lichide și exigibile ce ar întruni condițiile intentării procesului de insolabilitate, deoarece prin tranzacția nr. 6019 din 12 octombrie 2015, încheiată între furnizorul SA „Termoelectrica” și consumatorul ÎMGFL nr. 19 din Chișinău, ultima recunoaște datoria în sumă de 28 453 703,37 lei față de SA „Termoelectrica” și garantează achitarea acesteia până la data de 31 decembrie 2015 (f.d. 14).

Totodată, instanța de recurs apreciază critic și invocările recurentului vizavi de faptul că nu a fost notificat prealabil conform art. 19 din Legea insolabilității.

Or, înscrisurile din dosar conțin atât notificarea prealabilă nr. 79/1905 din 04 aprilie 2016, prin care SA „Termoelectrica” conducându-se de prevederile art. 19 din Legea insolabilității a notificat debitorul solicitându-i achitarea în termen de 7 zile a datoriei în sumă de 34 602 572 lei conform situației din 31 martie 2016, cât și avizul de recepție CN 07 din 06 aprilie 2016, prin care se confirmă că la data de 11 aprilie 2016 ÎMGFL nr. 19 a recepționat notificarea prealabilă (f.d. 17-49).

La fel și alte argumente invocate în recursul declarat de către Berezovschi Adrian în interesele ÎMGFL nr. 19 nu pot fi reținute, deoarece nu indică la ilegalitatea hotărârii recurate, mai mult că sunt similare celor invocate în cadrul examinării pricinii în prima instanță, cărora le-a fost dată o apreciere în corespundere cu prevederile legale.

Din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de către ÎMGFL nr. 19 ca fiind neîntemeiat și a menține hotărârea instanței de insolabilitate din 06 iunie 2016.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se respinge recursul declarat de către avocatul Berezovschi Adrian în interesele Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 din Chișinău.

Se menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2016, în pricina civilă la cererea introductivă depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” cu privire la intentarea procesului de insolabilitate față de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19 din Chișinău.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Tamara-Chișca Doneva

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Iurie Bejenaru

Ion Druță

Mariana Pitic